

mennesker til at interessere sig for at starte egen virksomhed og samtidig være klar over, at de ikke bliver flået i skat, når de endelig på et eller andet tidspunkt får virksomheden til at fungere.

Vi glæder os til udvalgsarbejdet, og vi håber, at vi med nogle ændringsforslag til andenbehandlingen kan nå frem til en tredjebehandling, hvor vi kan få lovforslaget vedtaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 187: Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Fast kontaktperson for børn og unge). Af socialministeren (Karen Jespersen). (Fremsat 12/3 97).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Peder Sass (S):

Et barn, som oplever tryghed, bliver tillidsfuldt; et barn, som oplever fair play, lærer retfærdighed; et barn, som får ros, lærer at påskønne; et barn, som mødes med tolerance, lærer tålmodighed, og et barn, som er elsket og får knus, lærer at føle kærlighed. De fleste unge i Danmark har oplevet en barndom, hvor disse elementer har spillet en væsentlig rolle i deres udvikling.

Men selv om vi i de senere år har forbedret børnefamiliernes økonomiske vilkår, er en række ydre vilkår for børns og unges opvækst ændret. Vi ser det i de ændrede familiemønstre,

hvor kernefamilierne er blevet svækket, og vi ser det på arbejdsmarkedet, hvor begge forældre ofte er erhvervsaktive. Dermed nærmer vi os et af tidens store problemer, nemlig at der er en katastrofal mangel på voksenkontakt. Unges bevidsthed om sig selv og dermed deres gradvise løsrivelse fra voksne kan nemlig først opnås ved nærkontakt med voksne.

Den enkelte unge har ret til et godt liv med muligheder for arbejde og uddannelse. Ved fremsættelsen af justitsministerens forslag om skærpede straffe for grov vold i januar i år fremhævede vi, at det havde en afgørende betydning, at den forebyggende indsats blev styrket. Fritids- og ungdomsklubber vil være ét af de steder, hvor der sker en målrettet indsats over for de ressourcetsvage grupper, også i samarbejde med SSP. Ligeledes kan de frivillige børne- og ungdomsorganisationer med deres tilbud om aktiviteter og et positivt socialt fællesskab have stor betydning, også for unge med begyndende adfærdsproblemer.

I Socialdemokratiet har vi en forventning om, at disse organisationer i fremtiden vil øge indsatsen over for de unge, der har svært ved at leve op til samfundets adfærdsnormer. Men selv om vi fra samfundets side således har medvirket til at etablere et fintmasket forebyggelsesnet, må vi konstatere, at der alligevel er nogle, der ryger igennem.

Lovforslagets mål er at give barnet eller den unge den støtte, som forældrene ikke kan give, gennem en fast voksen kontaktperson. Kontaktpersonernes indsats kan variere fra nogle få timer om ugen til døgnet rundt, og det bliver ikke nogen let opgave at løse. Der skal opbygges et tillidsforhold, som gør det muligt både at hjælpe den unge og samtidig fastsætte rammer, sætte grænser.

Vi er dog overbevist om, at det nok skal lykkes at finde kontaktpersoner, der har den nødvendige erfaring som forældre suppleret med livserfaring. Det skal være personer, som barnet eller den unge med tryghed kan henvende sig til, personer, som gerne må være engageret i barnets eller den unges lokalområde. Pædagoger, klubmedarbejdere, idrætsledere og lign., som barnet eller den unge har tillid til, vil være mulige kontaktpersoner.

Med disse bemærkninger kan Socialdemokratiet støtte lovforslaget.

Erik Larsen (V):

Der findes i det danske samfund en lang række foranstaltninger og tilbud til børn og unge, som alle sammen er vældig gode og giver en masse muligheder. Men på trods af det må vi erkende, at der er børn og unge, som mangler en fast voksenkontakt og et voksen menneske som forbillede i dagligdagen – et forbillede, de har tillid til, og som ikke svigter.

Venstre vil gerne være med til at støtte mulige initiativer for at sikre nye muligheder for børn og unge i de tilfælde, hvor familien ikke magter den opgave, som – helt naturligt i øvrigt – i langt de fleste tilfælde er familiens opgave.

Socialministerens lovforslag giver kommunerne en ny mulighed for at knytte en voksen stærkere til børn og unge, som befinder sig i en truet situation. Venstre er af den opfattelse, at et sådant tilbud kan være et godt supplement til de i øvrigt mange andre tilbud og muligheder for at hjælpe og støtte, som findes i den sociale lovgivning i dag. Vi vil gerne være med til at forebygge, og vi tror, at muligheden for at forebygge er til stede, hvis kommunerne tager positivt imod det tilbud, der lægges op til her.

Der er dog en enkelt ting i lovforslaget, vi ikke rigtig bryder os om. Det har ikke noget at gøre med børnene og de unge og kontaktpersonen, men det er med hensyn til finansieringen. Det foreslås, at den skal deles mellem kommune og amt, og vi har i Venstre det synspunkt, at det kan give en forflygtigelse af ansvaret, hvis der ikke er en entydig placering af ansvaret for økonomien. Jeg ved ikke, om vi kunne drøfte i udvalgsarbejdet, om det er hensigtsmæssigt med delfinansiering på dette område, også fordi en lang række af de øvrige foranstaltninger, når det handler om børn og unge i disse sammenhænge, er et rent kommunalt anliggende.

Som det er fremgået, kan Venstre i det store og hele støtte forslaget, og vi ser frem til en positiv udvalgsbehandling.

Karen Højte Jensen (KF):

Som det allerede er sagt, er det heldigvis sådan i dette land, at de fleste børn og unge trives godt og er velfungerende, men vi ved jo også, at der er nogle få børn og unge, som ikke er veltilpassede. Det kan der være mange forskellige grunde til, og derfor er det naturligvis en opgave at forebygge, at disse unge kommer ind i en kriminalitetsudvikling og f.eks. kommer til at udøve vold.

Det Konservative Folkeparti er ligesom andre partier optaget af, hvordan der kan dæmmes op for den stigende vold i samfundet. Ikke mindst er der et stærkt behov for at sætte ind over for netop den begrænsede gruppe børn og unge, lovforslaget her drejer sig om. Men jeg tror også, vi skal være klar over, at der er ingen lette løsninger.

Forslaget i sig selv vil ikke bevirke, at der generelt udøves mindre vold, men jeg mener, det er et forslag, et initiativ, som går i den rigtige retning. Der må naturligvis også tages andre nødvendige initiativer, og der bliver jo lejlighed til at vurdere, hvilke initiativer der vil være relevante, efter den høring, Socialudvalget har taget initiativ til.

Vi kan støtte ministerens forslag, for det er som sagt et godt skridt i den rigtige retning. Nu vil et positivt resultat selvfølgelig i høj grad afhænge af, om man finder de rigtige personer, men vi ved, at der findes mange ressourcer stærke personer ude i samfundet. Hvis vi kan få fat i nogle af dem, mener jeg også, vi vil bevæge os i den rigtige retning. Det vil være meget afgørende at finde den rigtige person til den unge eller det barn, der skal have denne støtte, for det vil være altafgørende for resultatet.

Jeg har en enkelt yderligere kommentar. Vi finder, det vil være væsentligt, hvis man altid i samarbejde med forældrene kan finde frem til en kontaktperson. Jeg er enig i, at der kan være enkelte situationer, hvor det ikke kan lade sig gøre, men som udgangspunkt vil jeg gerne anmode om, at det bliver sikret, at forældrene bliver inddraget i videst muligt omfang.

Vi går ind for lovforslaget.

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes, det lovforslag, vi behandler i dag, er et rigtig godt forslag. Forslaget går ud på at prøve at forebygge nogle af de problemer, vi står over for, inden de udvikler sig alvorligt.

Forslaget er som bekendt en del af finanslovaftalen mellem SF og regeringen, der så at sige leverede grundfinansieringen, nemlig de første 16 mio. kr. Derefter forhøjede regeringen beløbet, og det synes jeg ikke den skal have utak for. Jeg synes måske, socialministeren i nogle udmeldinger har glemt – men en socialminister har jo mange ting at tage sig til – hvem der egentlig kom med den gode idé. Det ser pludselig ud, som om det var voldspakken, der udløste forslaget, og det er jo ingenlunde sandt. Sandheden er, at det var regeringsaftalen med SF, der udløste det.

I bemærkningerne er det også svært at se det, for her er SF omtalt i spalte 2 på den måde, at der står, at det sker efter aftale med forligspartneren. Jeg synes godt, man kunne have skrevet, at det rent faktisk er SF, der er forligspartneren. Vi lider ikke af nogen sygdom, vi står gerne ved det, når vi sætter smukke børn i verden, og vi synes, dette barn er smukt – men så meget om det formelle.

Og så til selve indholdet: Hensigten med forslaget er at knytte en stærk voksen til de børn og unge, der desværre må vokse op uden kontakt med sådanne personer. Vi har gjort os umage for at lave en god model, det har socialministeren også, og jeg tror, det er det rigtigste, at vi ikke på forhånd fastlægger en færdig model, der skal passe til alle.

Vi har at gøre med børn og unge, der er stærkt individuelt forskellige, og jeg tror, det i sig selv kan blive en forhindring, hvis vi vil have én fast model, der skal klare alle problemer. Det afgørende er det modsatte: at søge efter den person, som er kendetegnet ved at være stærk og have et godt forhold til det barn eller den unge, vedkommende skal være støtteperson for.

Derfor tror jeg også, det er afgørende, at barnet eller den unge inddrages i valg af støtteperson, så vidt det overhovedet er muligt. Der kan så være tale om børn, der har brug for hjælp, fordi der ikke er andre voksne i den nærmeste omegn. Hvis man kigger på de udmeldinger, der har været i svære børnesager, så har børnenes egen udmelding været, at de ofte syntes, de kaldte på hjælp hos voksne, men at de voksne ikke forstod dem. Det var som at kalde på et tågefyldt hav; de sendte nødraketter ud, men ingen så dem.

Hvis det er rigtigt, er det jo en voldsom anklage mod de systemer, vi har bygget op, at de ikke er præcise nok og lydhøre nok i forhold til det, børn ser, og det synes jeg også er vigtigt at få understreget. Men der kan også være tale om den modsatte vej, at vi med den her ordning går ind i sager, hvor barnet eller den unge opfører sig uacceptabelt.

Vi har brugt meget tid, også meget rigtig tid, til at analysere, at børn, der har dårlige opvækstvilkår, kommer til at betale en social pris for det. Det nye, som forskningen synes at være optaget af, er børn, der på trods af dårlige opvækstvilkår klarer løbet. I alle de tilfælde, hvor det sker, kan man udpege stærke voksenpersoner som årsag til, at det lykkedes, og det er så den model, der hermed bliver anvendt.

Så jeg ønsker forsøget, der er et fællesbarn for SF og regeringen, al mulig held og lykke på vejen. Jeg håber, at det her kan betegne et nyt tilbud til nogle af de børn og unge, der i vores samfund har meget brug for ordentlig voksenhjælp.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstre støtter lovforslaget ud fra den tankegang, at der skal være så mange muligheder som muligt for kommunerne til at iværksætte forebyggende foranstaltninger.

Det er altid meget ulykkeligt, når børn mener, at de skal bruge vold som kommunikationsmiddel. Hvordan udfordringen, der ligger her, så udmøntes i praksis, vil vi forhåbentlig se mange forskellige muligheder for. Det er i hvert fald et sted, hvor der skal tænkes kreativt.

Men Det Radikale Venstre støtter altså lovforslaget.

Tom Behnke (FP):

Fremskridtspartiet er også positivt indstillet over for forslaget. Der skal ikke være tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet finder det meget vigtigt, at børn og unge får mulighederne for at udvikle sig til at kunne begå sig i livet og alle livets forhold, og der er jo mange forhold og mange ting, som man ligesom skal tage højde for.

Derfor er det vigtigt, at børn og unge får en god start på livet, og er der så nogle situationer, hvor det halter lidt i familierne, og hvor børnene måske ikke helt får den opmærksomhed, ikke helt får den kærlighed og omsorg, som de kunne ønske sig, så vil det være hensigtsmæssigt, at man har en eller anden mulighed for at hjælpe og støtte en sådan familie og specielt at støtte børnene.

Men når det så er sagt, så synes jeg, at forslaget her måske skulle have været suppleret med nogle synspunkter, der går i retning af, at det vigtigste må være, hvis forældrene ikke er i stand til at varetage deres opgave som forældre, at man så som første prioritet går ind og hjælper forældrene – at det er forældrene, der skal hjælpes til at kunne varetage børnenes interesser.

Det må være den første og vigtigste opgave, når der er tale om familier, hvor det ikke helt fungerer efter hensigten. Så må det være forældrene, man hjælper, så de kan varetage børnenes interesser.

Forslaget her er jo i den sammenhæng måske kun en symptombehandling. I det øjeblik, hvor

man går uden om problemerne i familien og simpelt hen går ind og støtter uden samtidig at se på, hvad det er for problemer, der ligger til grund for, at der er behov for støtte, kan det her forslag måske også godt for nogle komme til at gå hen og blive en sovepude; det vil vi i Fremskridtspartiet da gerne advare imod, at det her forslag kommer til, for det er bestemt ikke meningen med det, og det er i hvert fald ikke Fremskridtspartiets indstilling til forslaget.

Når vi ser på forslaget her, så er der også nogle ting, jeg synes, jeg vil advare ministeren imod, og som jeg synes, ministeren skal være meget opmærksom på, når loven bliver gennemført og vedtaget og skal til at føres ud i livet.

Vi ved jo, at f.eks. på plejeforældreområdet er der i hvert fald for nogles vedkommende opstået en situation, hvor det nærmest er blevet en levevej at være plejeforældre, hvor man påtager sig plejen af flere børn og dermed gør det til en levevej.

Vi synes, det er u hensigtsmæssigt, hvis det her kommer til at få den konsekvens, at de, der påtager sig opgaven at hjælpe de her børn, mere ser det som en levevej, end de ser det som en, om jeg så må sige, ideologisk opgave, en godhjertet opgave at gå ind i. Det skal ikke være pengene, der er det bærende i det her. Det, der skal være bærende for de personer, der ønsker at være kontakt- og støttepersoner, skal være viljen til at gå ind og hjælpe børnene.

Det må heller ikke blive sådan, at ordningen her bare går hen og bliver til en form for gratis barnepike for de pågældende. Det må ikke være sådan, at forældrene så ligesom kan sige: Nå, ja, men der kommer jo nogen og tager sig af vores børn, og derfor kan vi jo roligt slappe af over for det, og så behøver vi ikke påtage os det ansvar, som det er at være forældre. Det vil være u hensigtsmæssigt, hvis forslaget får den konsekvens, så det håber jeg ministeren vil være meget opmærksom på.

Jeg synes også, det er vigtigt – ud over at man går ind og hjælper og støtter forældrene, så de kan varetage børnenes interesser – at vi stiller det krav til dem, at de så også lever op til rollen som forældre.

I forhold til det økonomiske, som jeg var inde på før, og som ikke fremgår af forslaget her, kunne jeg godt tænke mig ministerens svar på følgende allerede her under førstebehandlingen: Kan en kontaktperson kun være kontaktperson for ét barn ad gangen, eller kan man være kontaktperson for flere børn samtidig?

Det er meget afgørende for Fremskridtspartiet i hvert fald, om forslaget her betyder, at man kan være kontaktperson for et eller flere børn, så det håber jeg ministeren vil svare på, når ministeren kommer herop til sidst.

Så synes jeg også, det er vigtigt, for at man ligesom ved, hvad man har at holde sig til, at der bliver nogle helt faste regler for, hvad det er for et vederlag, man kan få – hvor stort det er, og hvordan det i øvrigt skal fungere.

Lad mig så til sidst sige noget af det, som også den konservative ordfører var inde på, og som jeg også synes er meget, meget vigtigt. Og jeg er derfor lidt skuffet over, at socialministeren i bemærkningerne til forslaget her skriver til punkt nr. 3:

»Det foreslås, at en beslutning om udpegnings af en kontaktperson – på samme måde som en beslutning om udpegnings af en personlig rådgiver – skal kunne træffes, selv om forældremyndighedens indehaver ikke ønsker foranstaltningen iværksat.«

Jeg vil gerne have, at ministeren uddyber, hvad der præcis ligger i det, for jeg er meget enig med den konservative ordfører i, at hvis vi skal have det til at fungere i familierne – og det må jo være målet; det må være målet, at man prøver at nå frem til en situation, så familien igen fungerer, og ikke sådan, at det her er en livslang opgave for kontaktpersonen, men at det er en midlertidig foranstaltning, der helst skal føre frem til, at familien igen kan fungere – så må det også være sådan, at forældrene inddrages og tages med på råd, og ikke som jeg hørte den socialdemokratiske ordfører sige, at kontaktpersoner skal gå ind og være forældre.

Det håber jeg var en fortalelse fra den socialdemokratiske ordfører, for hvis der virkelig er tale om, at det her forslag skal betyde, at kontaktpersonerne skal udfylde rollen som forældre, så kan vi i Fremskridtspartiet ikke være med. Det her må være en støtte- og kontakttordning og ikke en overtagelse af forældrenes rolle.

Bruno Jerup (EL):

Man kan sige, at det foreliggende lovforslag jo er en udvidelse af den lov, der allerede gælder, idet man jo i bistandslovens § 33 nu indfører en mulighed for at vælge eller udpege kontaktpersoner for børn og unge.

Man kan sige, at lovforslaget måske ikke er nogen ret stor, skal vi sige, nyskabelse, fordi det faktisk allerede er sådan på nuværende tidspunkt, at den person, som kan udpeges til per-

sonlig rådgiver for et barn eller for en ung, ofte udvælges i barnets omgangskreds, og f.eks. beskikkes barnets lærer eller spejderfører eller andre, som har en tæt kontakt til barnet.

Så der er allerede i dag en tradition for, at man faktisk bruger den ordning, der findes med beskikkelse af en personlig rådgiver, sådan som man lægger op til her med denne støtte-/kontaktpersonordning. Men alt andet lige kan det måske være udmærket, at man slår det fast også i lovgivningen, og derfor er der jo ikke noget forgjort i det.

Vi må nok sige, at nogle af de problemer, der kan være, jo bl.a. er i forhold til de økonomiske omstændigheder; om hvordan man aflønner de her kontaktpersoner, og dér er det lidt usikkert også ud fra teksten eller bemærkningerne, hvordan det faktisk skal foregå.

Vi tror, det er vigtigt, hvis det skal blive effektivt, at der er nogle bestemmelser – måske kan det klares med en bekendtgørelse – om, hvordan man ligesom kan blive frikøbt eller komme fri af sit arbejde, hvis det er noget, der tager betragtelig tid, og det er altså ikke særlig klart for øjeblikket.

I virkeligheden kunne man godt ønske sig, at det i højere grad udviklede sig til, man kunne kalde det en slags delorlov for kontaktpersoner, sådan at det var noget, man kunne vælge at bruge en del af sin tid på. Og det ville dermed få en mere klar effekt, også at man ligesom med retsgaranti dermed kunne gå ind og få nedsat arbejdstid, så det svarede til den delorlov. Ellers kan man i hvert fald frygte, at det, der kommer ud af det, er lidt usikkert, for den tid, de personer skal bruge, er så ikke til stede.

Men ellers kan man sige, det er ikke nogen stor udvidelse i forhold til gældende praksis, men vi synes trods alt, at det er en lille forbedring, og derfor har den naturligvis vores støtte.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg tror, der er mange ting i det her forslag, som trænger til at blive præciseret. Det synes jeg at udtalelserne fra de forskellige ordførere har givet bevis på.

Jeg skal blot henvise til også den sidste ordfører, som nu gerne ville have arbejdstidsnedsættelse og orlov, og jeg ved ikke hvad, for at være kontaktperson. Det må jeg sige, at dér står Dansk Folkeparti i hvert fald af, hvis det er det, der bliver konsekvensen.

Men bortset fra det så er vi positive over for forslaget, som det ligger her. Der er ingen tvivl om, at når man med jævne mellemrum diskuterer problemerne med børn og unge og problemerne blandt børn og unge, ja, så skal der et eller andet til. Der skal selvfølgelig også noget til for at rette op på familiernes situation, det er helt klart.

Vi har diskuteret det mange gange her i Folketinget, hvad man gør ved børn og unges alvorlige problemer, som i den grad udmønter sig til et problem for samfundet i form af volds-kriminalitet og andet, som bliver en større og større byrde.

Og dér ser vi selvfølgelig meget positivt på, at socialministeren nu kommer med nogle initiativer, og det her er som sagt et af dem, vi godt kan støtte – men meget gerne med en præcisering af, hvad det egentlig indebærer.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Ja, jeg kan jo kun glæde mig over den meget positive modtagelse, forslaget har fået, og det er jo en modtagelse, der er helt i overensstemmelse med den holdning, der var dominerende, da vi havde forespørgselsdebatten om en indsats mod ungdomskriminalitet, hvor der også blev lagt stor vægt på, at den bedste indsats mod ungdomskriminalitet og vold i virkeligheden er en social, forebyggende indsats, der finder sted, inden det er kommet så vidt med de store børn og de unge mennesker.

Forslaget er jo meget bevidst lagt ret bredt op, fordi det er en ny ordning, det er en ny måde at se tingene på, og derfor har vi også brug for, at det er en rummelig ordning, som man lokalt skal være med til at udfylde. Der vil jo også være store lokale forskelle, og det vil være afhængigt af det enkelte barns, det unge menneskes, behov og situation, hvad der skal til: hvor mange timer, hvornår, hvilken person? Så jeg synes, der er god grund til at have et ret løst formuleret forslag.

Der har så været rejst forskellige spørgsmål om, hvordan det nærmere skal afgrænses, og det er noget af det, jeg synes, udvalgsarbejdet skal bruges til, men jeg synes stadig væk, vi skal holde fast i, at det skal være en relativt løs rammeformulering, som giver kommunerne nogle ret vidtgående muligheder for at fylde aftalen ud.

Til hr. Erik Larsen vil jeg sige, at når vi her siger, at der skal være delt finansiering mellem kommuner og amter, er det i overensstemmelse

med de andre punkter, der er nævnt i den paragraf, det handler om, så det er altså ikke noget nyt.

Fru Karen Højte Jensen efterlyste sammen med hr. Tom Behnke, hvad relationen er til forældrene, og jeg er helt enig i, at det må være et gennemgående mål at få en familie til at fungere igen.

Men der kan jo være situationer med lidt større børn, der f.eks. er flyttet hjemmefra og ikke længere har kontakt til forældrene, hvor der er behov for, at der er en voksen, de kan ringe til, de kan kontakte, de kan være sammen med, men hvor det kan være meget svært overhovedet at komme i kontakt med forældrene. Så på den måde kan man have brug for at sige: Jamen der er en situation – selv hvor den unge er under 18 år – hvor man har brug for at kunne sætte den her ordning i værk uden at spørge forældrene.

Vederlagets størrelse er noget, der netop skal fastlægges lokalt afhængigt af, hvad det er for en person, hvor mange timer og på hvilke tidspunkter af døgnet.

Til spørgsmålet om der skal være tale om, at en person kan tage sig af flere børn, vil jeg sige, at jeg forestiller mig, at der godt kan være én, der kan have mere end ét barn, men det er altså ikke noget med, at det slet og ret er tænkt som en levevej, hvor man permanent har en større gruppe børn.

Jeg kunne forestille mig, at det kunne blive et problem, som fru Karen Højte Jensen også pegede på, om der vil være personer nok, for man kunne godt forestille sig, at det vil være de samme skolelærere, de samme idrætsledere og de samme pædagoger, der vil være efterspørgsel efter til denne ordning. Men også dér synes jeg, vi skal lade det være et bredt tilbud til kommunerne.

Jeg vil lige sige til hr. Villy Søvndal, at jeg selvfølgelig er ked af, hvis han ikke synes, at SF er blevet krediteret nok. Det beklager jeg, for det er da selvfølgelig irriterende, når man synes, man har været med til at bringe en god idé frem. Jeg vil bare lige for god ordens skyld sige, at det er en idé, jeg faktisk selv ret længe har været optaget af og ved flere lejligheder også har forsøgt at bære frem i medierne ud fra den samme grundtanke. Men det er jo kun rart, at vi trækker på samme hammel, og det er fuldstændig rigtigt, at det er en idé, der også har været fremført af SF under forhandlingerne om finansloven.

Så vil jeg også lige sige til hr. Villy Søvndal, der pegede på det problem, at der var mange børn, hvis nødråb ikke blev hørt, at det var en af grundene til, at vi for nogle år siden udsendte vejledningen om dialog med forældrene, som den er kaldt, der netop handler om også offentligt ansattes forpligtelse til at registrere signaler fra børn. Den har været noget af en bestseller og er virkelig brugt og efterspurgt i pædagogiske kredse og har også været medvirkende til, at man er blevet opmærksom på børns signaler på et tidligere tidspunkt, så den kan absolut også spille sammen med forslaget her.

Endnu en gang vil jeg glæde mig over den brede tilslutning, og jeg ser frem til udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Udvalget vedrørende analyse af demokrati og magt i Danmark har afgivet beretning. (Beretning nr. 6).

Eksemplarer vil blive omdelt.

Europaudvalget har afgivet beretning om Folketingets behandling af WTO-sager. (Beretning nr. 7).

Eksemplarer vil blive omdelt.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 20. marts 1997, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 16.34
